

tens skifteafdeling i februar 1980. »Desværre nåede lrs. Elmer ikke at se afslutningen på dette, det største af de boer, han havde behandlet.«

Han kunne lige så godt have sagt, at det er kedeligt at dø, før man har millionerne i hånden.

Ordet salærrov har været oppe og vende i denne uge, hvor taksterne ved tvangsauktioner er kommet i offentlighedens søgelys. Jørgen Jacobsen siger det mere elegant: »Procenttakster kan blive til arbejdsfri indtægter, som ikke kan tolereres.«

Der er større penge at tjene på de »gode« konkurser end i nogen anden normal juridisk forretning. Lrs. P. Ingerslev, forsvarer i den overvældende og komplicerede straffesag mod Glistrup, fik 300 kr. i timen for forberedelse og 300 kr. i timen for retsmøder. Og Jørgen Jacobsen, der selv er beskikket advokat for en række kvinder i den såkaldte p-pillesag, har foreløbig for 200 timers forberedelse og journaludlevering og 2½ dag i Højesteret fået et salær på 15.000 kr.

Allerede i 1976 havde man begrundet formodning om, at Petersen og Johansen-boet var solvent og sikkert havde været det hele tiden, som både de og deres revisor havde hævdet. I solvente boer falder kuratorsalæret fra de 6 pct. til 1½. Vilkår som kurator ikke vil acceptere. Han hævder, at når boet »til alles overraskelse endte med solvens, skyldtes det kurators enestående indsats med at afhænde ejendommene, samt at prisen på fast ejendom var stigende«. Jørgen Hoffmeyers påstand er i øvrigt, at solvensmuligheden ikke havde lettet bobehandlingen, men tværtimod besværliggjorde den »fordi kuratorerne måtte tænke dobbelt.«

Den 3. december 1979 fik de to ejendoms-mæglere deres boer udleveret med en positiv

kapital på over 20 mill. kr. – efter at der var betalt millionbeløb til kurator, 1,3 mill. til statskassen i retsafgift og al gæld med renter var afviklet.

På ejendomsmarkedet er det ingen hemmelighed, at A/S Pecunia på et år tjente 2,3 mill. kr. på en ejendom, de købte af boet i Classensgade. Det var først, da Helmer og Henrik, som de populært kaldes, fik mulighed for at blande sig, at der blev handlet til dagspriser om deres bo.

Første gang Helmer Petersen kom på lrs. Elmers kontor var denne ved at sælge en ejerlejlighedsejendom til Lønborg. Helmer bad om at få telefonen og fik i løbet af et kvarter prisen sat 700.000 kr. op over det aftalte beløb – i kontanter.

Vinhandler Aage Slot, hvis bo stadig er under behandling, siger om skifterettens behandling af de store boer: »Det svarer til, at man smider en klase bananer på bordet og så kaster de forsamlede aber sig over dem for at sikre sig den største. Ja, sådan taler jeg altså, og det har jeg ikke tænkt at lave om på.«

Han er som Helmer Petersen en selfmade handelsmand, der ikke har ladet sig psykisk knække af turen gennem maskineriet. Det er ikke mindst deres protester, der har henledt offentlighedens opmærksomhed på de store penge, der skifter ejermand i retten i Bredgade.

»Et rimeligt salær må være et rimeligt arbejdsvederlag«, siger Jørgen Jacobsen. Advokater skal betales rimeligt for det ofte store arbejde med indviklede boer, men de skal ikke forgyldes, siger de advokater, der ikke deltager i kapløbet om konkurser.

Der bruges for meget guld, hvis den største enkeltsum i en konkurs går til advokatbi-stand.